

Вікторыя Смолка

ВЯСНА МАЙГО ДЗЯЦІНСТВА

Крыніца друкавання: Смолка, В. Вясна майго дзяцінства: Вершы / Вікторыя Смолка // Маладосць. — 2015. — № 7. — С. 23 – 25.

Вікторыя Смолка нарадзілася 22 сакавіка 1996 года ў Гродне, студэнтка 2-га курса філфака ГрДУ імя Я. Купалы. Называе свае вершы вершаняткамі, таму што верыць: паэтычныя радкі, нібы птушачкі, прыляцяць да сэрцаў родных людзей і заспяваюць яе песню.

* * *

Калыша сонейка дня сутонне,
Схавала ветрык коўдра травіцы,
Я калыханку святую помню,
Што мне спявала мая Вясніца.

Шчыруе ў сэрцы Вясенні голас,
Калі няволіць жыццё разлука —
Я разумею цябе з паўслова,
Я разумею цябе з паўгука...

* * *

Спі, мая самотная, песня чысціні,
Ластавак сапранавых галасы прысні.
Сцежанькі няходжанай стогн пяска пачуй,
І няхай разбудзіцца сонейка ўваччу.

Ціха, мая ранняя, сэрца не нервуй,
Я з галінак-воблакаў зорачак нарву,
Сакаўных агеньчыкаў на далоні дол
Я табе насыплю з кошыка гадоў.

І спляту пялёсткамі браткавай крыві
Коўдру цёпла-сінюю, каб твой сон спавіць,
Каб да самай раніцы — да радзінаў рос
Музыка чысцютка плакала без слёз...

* * *

Запляці ніць дзён маіх
У белы колер тваіх пальцаў,
Каб ніколі на зямлі
Мы не здолелі расстацца.

На палотнішчы ракі,
Ночкай зорнай вышываным,
Апусці мае радкі
У човен звонкага сапрана.
Хай маленства паплыве,
Хай яго гайдаюць хвалі,
Каб на берага траве
Мае слёзы задрыжалі...

* * *

Вясніцу неба сэрцам узнаві
Нясонечнымі восеньскімі днямі,
Калі лісты, як кропелькі крыві,
Сцякаюць з дрэў, параненых вятрамі.

Вясна майго дзяцінства ападзе,
Вясна майго пачатку задажджыцца.
І крокі мары пройдуць па вадзе,
І вып'е слёзы свежая травіца...

Нябёсы не губляюць светлы твар,
Хоць сонца дзён пад вострым змрокам
рвецца.

Мая душа на скрыжаванні хмар
Бясахмарнаю на веці застанеца...

* * *

У пакоі, дзе фартэпіяна жыве,
Не гляджу на гадзіннік ніколі —
Там пад пальцамі музыка-вечнасць
плыве,
Сэрца будзяць дыезы, бемолі...
Раскідае мелодыя ў думках спакой,
Як зярняты жытнёвыя колас.
Дакрануся да клавiш цудоўных рукой —
І пачую здалёку твой голас.
І акорды заплачуць, як восень ў акне,
З той танальнасцю сумна-лірычнай...
Твой сапранавы голас абдыме мяне
У апошні дзяцінства кастрычнік...

* * *

Дзякуй табе, і даруй,
Сэрцайка-ластачанятка:
Гоніць палонных ўгару
Гора, узніклае раптам.
Гоні ад крокаў дрыжаць,
Гнуцца валожкі-надзеі,
Стомлена ў неба глядзяць
Слёзы, бы сумныя жнеі.
Сэрцайка, марам прышый
Ластачаняткаву спеўнасць,
Каб на акордах душы
Выткала музыка вернасць...

* * *

Яшчэ пабачу светлыя часы,
Завяне хмара, што мне замінае.
Пайду на Божых птушак галасы —
І глеба пад нагамі залунае.
Яшчэ мяне абдыме ўспамін,
Закружаны кастрычніцкай лістотай.
А там, дзе слёзы выпілі палын,
Усмешка пакаштуе цёплай цноты.
Яшчэ я прытулюся да сяброў
І выдыхну радочак рыфмаваны.
Каб толькі мне дажыць да тых часоў,
Калі душу акрыляць мае мары!

* * *

На скрыллях вясенняе кветкі
Праменьчык нябесны не згас —
Пад вокам руплівым паэткі
Заплакаў радкам у адказ.
Заплакаў ён сонцам вясновым
На сёння народжаны дзень,
І рытмы, і рыфмы, і мары
Зліліся з напевам надзей.
А кветка душы чула росквіт —
У званочках звінелі званы,
І вецер жагнаў ёй пялёсткі
Крылатым дыханнем вясны...

* * *

Праменне фарбуе нябесную столь
У колер святла і надзеі.
На дол майго сэрца тваю сі-бемоль
Нябесная кветачка сцеле.
Цябе абдымаю ўсім сэрцам маім,
Вяснянка-душа зоркавокая,
Каб днём непраменным табе на зямлі
Не стала зусіма адзінока.
У Гародню са мной, у бярозавы гай
Дарогі бягуць расстайныя,
Да восені летня-вясенняй бывай,
Фіялка фартэпіянная...

* * *

Хачу я ўзляцець у Неба вышай,
Паслухаць, як знічкі спяваюць.
Шчаслівыя вершаў не пішуць —
Шчаслівыя вершы чытаюць.
Не ведаюць, што гэта песня
Народжана болем і стомай,
Пяюць у аўтобусе цесным,
Калі сцежка кліча дадому.
Каханаму або каханай
Выконваюць «Зорку Венеру».
І, дзякую Богу, не знаюць,
Як сэрца крывіць на паперу...

* * *

Мне не спяваецца цяпер,
Цяпер — увесну!
Хоць і бруіцца, і жыве
У сэрцы песня.

Квітнее неба далячынь,
Як братак стужка —
І абдымаюць гэту сінь
Спяваннем птушкі.

Але пякучаю слязой
Цякуць матывы.
Што мне здаецца: песні той
Свет сумама мілы.

Яна то плача немаўлём,
Каб з думак ліцца,
То заціхае светлым днём —
Малітва быццам.

А вуснама цяжка акрыляць
Той песні ноты,
Бо гэта значыць — забіваць
Душу самотай...

* * *

Адкуль ў Тваім сэрцы струмень цеплыні
Бяздонны, як неба, як зоры,
Самотны, як вечарам песня зямлі,
Трывожны, як серп на разоры?

Расцвіў на далоні Тваёй васілёк,
Аднойчы забіты вятрыскам.
Калі пагляджу я на кветку здалёк,
Ты станеш мне самаю блізкай.

Найроднейшай, найпрыгажэйшай вясной
Адразу Твой голас успомню.
Евангеллем сэрца, і явай, і сном,
Я буду з Табою да скону...

* * *

Не адпускай маёй рукі
З далоняў цёплых тваіх думак,
Любі дзіцячыя радкі —
Любі, як Божы Падарунак...

Няхай аддушынай табе
Яны паслужаць колькі трэба.
Заўжды малюся за цябе,
Калі дажджом спявае неба.

Прыедзь ці ў госці запрасі,
Каб разам Богу заспяваці.
І пры сустрэчы абдымі,
Як абдымае дзетак маці.

Зімой расстанні ўспамінай...
Цягнік жыццёвы вельмі хуткі —
У душы тваёй цвітуць няхай
Заўжды святыя незабудкі...